

зупиняється на 15 робочих днів з дати початку скарги. Таким чином, недобросовісні скаржники можуть блокувати проведення тендерної процедури, що викликає затягування процесу закупівлі. Введення новим законом електронної системи закупівель не виключає ризику спекулювання цінами під час проведення торгів. Так, наприклад, два учасника у змові із замовником можуть вступити у торги, при яких технічний учасник буде активно пропонувати занижену цінову пропозицію на об'єкт закупівлі до поки інші добросовісні учасники не будуть змушені здатися. Надалі замовник приймає рішення щодо невідповідності пропозиції технічного учасника кваліфікаційним вимогам тендерної документації і право переможця переходить до «заздалегідь домовленої» компанії. Крім того, учасники можуть демпінгувати цінову пропозицію для отримання перемоги під час тендерних процедур, але після укладання договору, під час виконання договірних зобов'язань змінити ціну у бік збільшення відповідно до статті 36 Закону України «Про публічні закупівлі», адже ринкова ціна на предмет закупівлі вища, зазначеної в договорі[1].

Враховуючи зазначене вище, можна зробити висновки, що застосування нового законодавства не забезпечує виключення технічних учасників торгів, не страхує від дискримінації учасників процедур, не виключає маніпулювання цінами предмета закупівлі та участі у торгах недобросовісних учасників. Практика річного застосування діючої системи закупівель дає підстави для висновків про позитивні сторони та необхідність внесення змін для усунення виявлених недоліків нової закупівельної процедури.

Література:

1. Закон України «Про публічні закупівлі» від 25.12.2015р. №922-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>

2. Наказ Мінекономрозвитку «Про визначення веб-порталу Уповноваженого органу з питань закупівель у складі електронної системи закупівель та забезпечення його функціонування» від 18.03.2016 р. №473 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>

Н.О. Рязанова, канд. екон. наук, доц. (ЛНУ ім. Т. Шевченка, Старобільськ)

ОСОБЛИВОСТІ АНАЛІЗУ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ В УМОВАХ ІНФЛЯЦІЇ

Глобальні економічні процеси за останнє десятиліття привели до появи нових причин, що сприяють розвитку інфляції. Для України проблема інфляції і боротьби з нею стає з різним ступенем гостроти. Інфляційні процеси набирають обороти, що свідчить про недостатню ефективність заходів антиінфляційного регулювання. Досягнення низького ступеню інфляції є однією з умов стійкого економічного зростання. Завдання по досягненню рівня інфляції, встановленого в ринково розвинених країнах (2-4%), постійно висувається українською владою як пріоритет грошово-кредитної політики.

Питання сутності інфляції, причин її походження та механізмів і засобів подолання достатньо досліджено у вітчизняній та зарубіжній науковій літературі. Інфляційні процеси та їх наслідки постійно потребують уваги суспільства і уряду, оскільки рівень інфляції враховується при визначенні добробуту населення, розрахунку процентних ставок та різних економічних розрахунках.

Незначні інфляційні процеси практично не впливають на фінансове становище підприємства і його звітність. Інфляція вважається допустимою і навіть корисною, тому що сприяє зростанню активності власників коштів. Однак високі темпи інфляції негативно впливають на всі фінансово-господарські сторони діяльності підприємства, і є основним дестабілізуючим чинником розвитку виробництва та стійкості фінансового положення підприємства. Причому, чим вищі темпи інфляції, тим значніша ступінь спотворення активів і пасивів балансу, а також загалом фінансових результатів.

Суперечність впливу інфляції проявляється в тому, що одні статті активу балансу (матеріальні, основні кошти, виробничі запаси) штучно занижуються в порівнянні з їх реальною вартістю, а інші грошові кошти (крім валютних рахунків) і кошти в розрахунках (дебітори) - нереалістично підвищуються, що йде у розріз з основними принципами бухгалтерського обліку.

В умовах інфляції фінансові звіти підприємства про результати господарської діяльності, фінансове становище і використання прибутку можуть виявитися джерелом необ'єктивної інформації, оскільки елементи балансу втрачають свою вартість з різною швидкістю.

Прагнучі зберегти реальний рівень оплати праці, підприємства збільшують фонди споживання в збиток фондам накопичення і розвитку.

Висока інфляція ускладнює процес не тільки розширеного, але і простого відтворення капіталу підприємства. Виробництво знижується, підприємства знаходяться на грані виживання.

В умовах інфляції із зростанням цін на сировину, матеріали, енергію та інші види виробничих запасів, збільшується номінальна величина фінансових потреб підприємства. Але при відстрочці платежів інфляція фактично зменшує реальну ціну придбання виробничих запасів.

Якщо прибутки і витрати в рівній мірі зазнають інфляції, то купівельна здатність кожної грошової одиниці в складі прибутків і витрат залишається незмінною. Але якщо ціни на сировину, енергію і матеріали зростають швидше, ніж ціни на готову продукцію, то реальна рентабельність виробництва падає. Реальні прибутки знижуються, а реальні витрати збільшуються, і внаслідок цього інвестиції проводяться сьогодні, а прибутки підприємство отримує лише через деякий час грошима, що вже знецінюються.

Для збереження своїх прибутків від знецінення в умовах високої інфляції, підприємства переводять свої кошти в тверду вільноконвертовану валюту. Але це збільшило попит на неї і ще більше посилило процес подальшого падіння курсу гривні. Результатом з'явилося прогресуюче знецінення грошових надходжень і накопичень підприємств, зростання їх реальних витрат.

Фінансовий аналіз є гнучким інструментом в руках керівників підприємства. Разом з тим його висновки носять короткочасний характер внаслідок постійної зміни стану. Щоб знизити вплив інфляції на фінансові результати діяльності підприємства необхідно своєчасно контролювати рівень рентабельності, що закладається в розрахункову ціну виробу.

Причиною високих темпів інфляції в Україні є як монетарні, так і немонетарні чинники, такі як інфляція витрат, структурні особливості економіки, зокрема дисбаланс видів господарської діяльності, деформована структура економіки, інфляційні очікування, зростання державних видатків, скорочення реального обсягу національного продукту тощо. Якщо руйнується промисловість і загострюються її диспропорції, то ніяка грошова політика не позбавить ринок від інфляції. Тому не приватні політичні заходи, а система економічної політики може зробити інфляцію керованим процесом. Не обов'язково повністю від неї позбавлятися, а необхідно тримати її на певному керованому рівні. У такому випадку вона вирішує проблеми країни.

О.В. Топоркова, канд. екон. наук, проф. (ХДУХТ, Харків)